

DE BRIEF VAN DE MINISTER

Op een dag kreeg uil een brief:

Dag uil,

Wat is het gewicht van het reken-wiskundeonderwijs?

Graag antwoord binnen 3 weken.

De minister.

Uil vond het een lastige vraag. Onderwijs weegt niks. Hij trok zijn nette pak aan en ging op pad om de dieren in het bos te vragen wat een goede maat voor zo'n gewicht zou kunnen zijn.

“Zelf dacht ik aan 17”, sprak uil. Hij trok zijn meest geleerde gezicht en keek gewichtig de kring van dieren rond die zich op de open plek had verzameld. Hij had de brief luid voorgelezen en kwam toen met deze gedachte. “Dat is het aantal krantenartikelen over reken-wiskundeonderwijs per maand”.

De andere dieren knikten instemmend. Dat was mooi bedacht. Aap fronste echter zijn wenkbrauwen. Hij liet zich niet intimideren door het nette pak van uil. “Gewicht kun je niet tellen, dat moet je meten.” En dus dacht iedereen na over een betere maat.

“Wat dachten jullie hiervan”, kwaakte kikker.

“Hoe langer je over een rekensom doet, hoe gewichtiger het rekenonderwijs. We kunnen het dus meten met het horloge van uil.”

De andere dieren vonden dit een lumineus plan. Uil haalde meteen zijn gouden horloge uit het borstzakje van zijn pak. Tijd lezen kon hij niet, maar hij zou de rondjes tellen van de snelste wijzer. Dat zei hij echter niet, in het geval het dan geen meten meer zou zijn.

Uil keek rond. “ Is iedereen klaar?”

En precies op het moment dat de wijzer bovenaan stond, riep hij het eerste dat in hem opkwam:

3x7

(al wist hij niet meer waarom deze som in zijn hoofd was gekomen)

Mier begon zijn pootjes te tellen. Olifant hield zijn oren voor zijn ogen om zich te kunnen concentreren. Aap mompelde zachtjes voor zich uit. Kikker maakte telkens weer kleine sprongetjes. Haas keek met lege ogen in de verte. Vlo lag op zijn rug naar de wolken te staren. Alle dieren waren in ieder geval zeer gewichtig bezig.

Uil raakte een beetje de tel kwijt, de wijzer draaide talloze rondjes. En nog steeds kwam niemand met een antwoord.

“Ik kom er niet uit”, zuchtte aap. Hij gaf het op en begon gekke bekken te trekken.

“Ik vind het maar een stomme som”, sprak vlieg.

“Zoiets heb je toch echt nóóit ergens voor nodig. “

Net als de anderen kwam hij pootjes tekort.

“Jullie doen er eindeloos over”, sprak uil bestraffend.

Hij was nu werkelijk de tel kwijt.

“ Hoeveel dagen mochten we er eigenlijk over denken van de minister?” vroeg mier hoopvol.

Dat maakte echter niet meer uit volgens uil. En hij verstuurde zijn antwoord nog diezelfde dag.

Beste minister

Het gewicht van het reken-wiskundeonderwijs is oneindig lang.

Uil.